

Мазур О. В.,

доцент кафедри теорії та практики галузевого перекладу
Херсонського національного технічного університету

РОБОТА НАД ОРИГІНАЛОМ ПОЕТИЧНОГО ТЕКСТУ (СЕКРЕТИ ТВОРЧОЇ МАЙСТЕРНІ ПЕРЕКЛАДАЧА А. В. ОНИШКА)

Анотація. Розглянуто методику роботи перекладача-практика А. В. Онишка з поетичними текстами різних жанрів. Виокремлено принципи опрацювання оригіналу на доперекладному етапі та безпосередньо під час перекладу твору.

Ключові слова: переклад, художній переклад, поезія, оригінал, аналіз, перекладацький метод, творче кредо.

Розвідка, яку маємо честь представити широкому загалу, є продовженням циклу робіт, присвячених поетові, перекладачеві-практику, редакторів та критику перекладів Анатолію Васильовичу Онишку [13–21].

Існує декілька досліджень, у яких автори торкаються питання настанов та перекладацьких прийомів А. Онишка: А. Содомори [30, 31], О. Рихла [28], самого митця [23], а також рецензій на конкретні тексти: Г. Кочура [10], А. Домановського [3], Я. Сенчишин [29], К. Борисенко [1], О. Тебешевської [34; 35], М. Стіхи [32]. Зауважимо, що в цих роботах немає комплексного аналізу творчого кредо, перекладацького методу А. Онишка, особливостей мови його перекладів, стратегій та критичних поглядів, цілісного уявлення про індивідуальний стиль перекладача.

Тож ми маємо на меті ознайомити з секретами творення поетичного перекладу, проаналізувати складові творчого кредо А. Онишка, висвітлені в епістолярії, критичних статтях, інтерв'ю й утілені в тканині поетичних перекладів, що сприятиме професійному становленню нової плеяди українських перекладачів.

Кожен письменник або перекладач керується системою настанов, визначених його вдачею, долею, ставленням до роботи, вміннями, знаннями, досвідом попередників і талантом. Сукупно кажучи – своїм **творчим кредо**. Усебічне опрацювання оригіналу – головна складова частина перекладацької концепції, запорука адекватності перекладу. М. Зеров, аналізуючи проблеми поетичних перекладів, висловлює кілька основних побажань до перекладача, зокрема, повне розуміння тексту, над відтворенням якого в рідній мові він працює [4, с. 284]. Перекладач мусить не просто розуміти оригінал, а відчувати світогляд автора, розуміти історичний контекст твору, який перекладається, його стилістичні особливості. Юрій Клен першим «впливом» у поезії вважає такий, коли поет переймається думками та настроями іншого поета, пропускає їх через своє світовідчуття, через власні переживання, і тоді творить поезію, яка має на собі печать власної індивідуальності [6, с. 903].

На нашу думку, можна провести аналогію між таким літературним впливом та перекладацькою діяльністю. У перекладознавчому контексті йдеться про прискіпливий аналіз першотвору перекладачем, який при цьому зберігає й «печать власної індивідуальності». Результатом такої праці є високомайстерний переклад.

Загальна характеристика перекладацького методу А. Онишка. Перекладацький метод А. Онишка відбито як у

його перекладах, так і в рецензіях на інтерпретації колег, у літературознавчих та перекладознавчих статтях. Риси, властиві методу А. Онишка, такі: 1) творчий характер відтворення образу, його доопрацювання та конкретизація; 2) інтерпретація оригіналу, зважаючи на його смислову та ідейно-образну цілісність; 3) високі вимоги до змістової відповідності оригіналу та перекладу; 4) реалізація настанови на природність звучання та зрозумілість перекладу на всіх його рівнях: через увагу до семантики кожного слова окремо й у контексті, уникнення небажаної асоціативної комічності, баналізації, виправлення мовних вад, звільнення перекладу від «ритмічних заповнювачів», упорядкування пунктуації; 5) дотримання логіки сюжетного розвитку в межах строфічної будови оригіналу; 6) художня логіка та системність циклів поетичних перекладів, сформована через лексичну єдність і тяглість стилістичних прийомів у власних перекладах та інтерпретаціях колег [див. також 14; 17–21].

Робота над перекладом поетичного тексту. Переклад поезії, як, власне, і прози, починався для А. Онишка з **вибору матеріалу для перекладу**. Характерною рисою відбору була **зосередженість на широкому міжкультурному контексті** оригіналів і перекладів. Митець не обмежував коло перекладених творів рамками творчості «улюблених авторів». Як правило, працював над одним, рідше – кількома творами, намагаючись підібрати ключі до **розуміння авторського стилю** митців із різних епох і народів, демонструючи можливість перетину різних культурних контекстів та шляхи реалізації прихованої сили рідної мови. Показовим прикладом такого перекладу може бути праця Е. Курціуса «Європейська література й латинське середньовіччя» [12], що має багато поетичних та прозових вкраплень творів різних авторів, епох та культур. Інколи, як у випадку з віршами «Нічна пісня мандрівника» Й.-В. Гете, «Ельдорадо» Е. По та «Вітрило» М. Лермонтова, твори перекладено для зразка, у **змаганні з іншими перекладачами**. Їх поява також обумовлена контекстом **професійних запитів перекладознавців**: переклад поезій «Ельдорадо» та «Вітрило» був здійснений на прохання В. Радчука, «Нічна пісня мандрівника» – для А. Содомори, про що А. Онишко згадував у телеінтерв'ю.

Поряд із цим перекладач працював над цілісними творчими доробками окремих митців, щоб **заповнити прогалини в українській культурі** шляхом її збагачення найкращими зразками творів світової літератури. Принагідно він **учився перекладати**. Не останню роль у цьому зіграло оточення перекладача, учителі А. Онишка, які вплинули на становлення його перекладацької особистості та формування засад творчого методу. Ось як він згадував свій «час учнівства»: «Почав наприкінці 1950-х із віршів Г. Гайне. Свій доробок – 186 перекладених поезій – послав на суд Л. Первомайському, від якого отримав підбадьорливого листа» [22, с. 3], «та М. Зісману, який ті спроби нещадно розкритикував». За 30 років досвідчений

перекладач Онишко назвав «спробу назватися Г. Гайне» «невдалою».

Інший приклад глибокого занурення у творчість одного митця – переклади творів Е. По. А. Онишко належать переклади 37 віршів і поем американського класика, серед яких славнозвісні «Ельдорадо», «Дзвони» й «Ворон», антологія українських перекладів лірики Е. По «Ельдорадо» [26]. Увага перекладача до творчості американського класика не випадкова. По-перше, як і в випадку з перекладом доробку Г. Гайне, оточення зіграло визначальну роль: ідея видати переклади лірики Е. По «однією книжкою» була підказана одним із його вчителів – Г. Кочуром. У передмові до перекладів початківця А. Онишка у 3-му номері часопису «Жовтень» за 1972 рік той дав «рецепт» двомовної антології лірики Е. По, яку сам «розглядав із цікавістю» 1959 р. у Будапешті вийшло «<...> повне зібрання віршів Едгара По... Видання двомовне – переклади друковано в супроводі оригіналу; в докладному коментарі не тільки було подано бібліографію угорських перекладів із По, але й наведено деякі з цих перекладів» [10, с. 17]. З того часу, як розповів А. Онишко в одному з телеінтерв'ю, він не припиняв роботи над творами Е. По: перекладав, удосконалював, переробляв. Свідченням тому стали 1008 сторінок чернеток на 37 перекладених віршів американського поета, датовані роками від 1974 до 2002. По-друге, спрацював контекст особистості – наполегливої, навіть упертої вдачі митця. Вихід друком антології був його справою честі, бо на тридцятидворічному шляху до її видання траплялося різне: і бездоказово-підступна рецензія «одного київського критика» (Л. Герасимчука), у якій він «абсолютно розгромив, причому бездоказово, одними лише словесами, провінціала з Калуша» [22, с. 209], і закриття видавництва «Дніпро» на початку 90-х, коли книга була вже готова [33, с. 182]. По-третє, переклад творів такого різностороннього автора, як Е. По, якого критики вважають родоначальником майже всіх існуючих літературних течій, жанрів та стилів, – то своєрідний знак високої якості роботи перекладача, який подолав опір, здавалося б, неперекладного матеріалу. Перекладач протягом років **відшліфовує** та в підсумку демонструє читачам і критикам **свою майстерність**.

Сам факт обрання А. Онишком творів Е. По є явищем, характерним для української перекладацької традиції, зокрема, для творчості неокласиків, які «для перекладу обирали класичні, знакові твори світової літератури, що відзначалися майстерністю й новаторством поетичної форми» [7, с. 250].

Робота з оригіналами починалася для А. Онишка з **розвідки про текст і його автора в найширшому культурному контексті**. «Коли берешся за переклад якогось твору, то вільно чи не вільно мусиш поозиратися в довкіллі цього твору. І тут інколи наштовхуєшся на вельми цікаві з погляду перекладача, та й просто людини, явища й паралелі, які часом виходять за межі наперед окресленої тематики» [24, с. 168]. А. Онишко досліджував історію написання твору, його віднайдення й реставрації, попередні переклади на різні мови, а також його наукове, насамперед – літературно-критичне осягнення в межах різних культур (як це було, наприклад, із «Піснею про Нібелунгів»).

Особливість методики роботи А. Онишка з текстом оригіналу полягає в **опрацюванні** саме текстового, **словесного рівня першотвору вже в процесі роботи над перекладом**. У листі до авторки від 17.11.2005 р. читаємо: «Я ніколи не вдаюся до структурних, словесних <...> тощо аналізів тексту перед тим, як братися за переклад. Чесно признаюся, що інколи навіть не читаю твору (прозового) наперед до кінця, але ЗАВЖДИ по-

вертаюся до початку, збагачений надшибленими пальцями (на босих ногах об зарінокві валуни) і дешицею нових для мене знань. До ніякої підготовки до перекладу віршів (крім паперу й ручки) не вдаюся. Перекладаю (спочатку похапцем, чорнетково) як панбіг на душу поклав, тобто чисто інтуїтивно з дрібними осягненнями. Відтак вимучую й рими, і еквіритмічність».

З наведеної цитати постає один із принципів роботи А. Онишка над поетичним твором: увага перекладача до системи римування, ритмічної структури оригіналу [див. також: 15–17; 21]. У листі до Є. Кононенко від 25.11.1991 р. А. Онишко зазначав, що при перекладі орієнтувався на «більш строгі» – порівняно з англійськими – вимоги української просодії, не припускаючись у перекладах різнововгих рядків, окрім тих випадків, коли вони є частиною авторського задуму. Для А. Онишка **еквіритмічність** – не тільки засіб дати естетичне задоволення (адже ритм та рима, на його переконання, межують із музикою), а й презентувати певне семантичне навантаження – «враження», згідно з терміном І. Франка.

Наступний етап роботи з віршованими оригіналами – складання **підрядника**, особливо тих поезій, зміст яких незрозумілий при першому прочитанні і які неможливо перекласти «рядок за рядком, не тримаючи в голові картини цілого». При складанні підрядника задля точнішого відтворення «темних місць» оригіналу А. Онишко послуговується критичними статтями та зауваженнями автора, примітками, тлумаченнями й перекладами відповідного тексту попередниками, порівнює їх із першоджерелом, робить зауваження, послуговується «знахідками», вказує на вади: у листі до Є. Кононенко з приводу її роботи над перекладом поеми «Аль-Аараф» від 24.09.1991 р. читаємо: «Не дуже вірте Топорову. Його сміливість у поводженні з оригіналом часто переходить у зухвальство» (переклад поеми «Аль-Аараф» російським перекладачем В. Топоровим [27, с. 212–225]). У листі від 12.12.1991 р. дізнаємося, що при перекладі «Ворона» майстер звиряв своє розуміння по «Круку» Г. Кочура, штудіював тлумачення творів Е. По в англо-, франко-, німецько-, російсько-, польсько-, угорсько- та україномовних виданнях, що допомогло краще зрозуміти текст оригіналу, порівняти його інтерпретації в контекстах різних літератур, перекладацьких шкіл, культурно-мистецьких запитів читачів і, зрештою, обрати свій шлях перекладу.

Підрядник А. Онишка – не просто буквальний переклад слів, а «щось схоже на підрядник», адже це й принагідні «зауваги» щодо синтаксичної будови, лексичних особливостей, стилістичних звивів оригіналу, роздуми над його філософським змістом і екскурс до історії створення та літературно-критичного засвоєння, як, наприклад, у складеному митцем підряднику до поеми «Аль-Аараф» у перекладі Є. Кононенко й під редакцією А. Онишка [21]. І хоча «найкращий підрядник – це ще не витвір мистецтва, бо він не відображає стильових доміант оригіналу, а тому не передає його художньо-естетичної функції» [5, с. 106], підрядники А. Онишка, принаймні змістовно, наближаються до відображення гармонійного художнього цілого оригіналу. Так, ритмізований та стилізований уривок підрядника «<...> лілеї, які піднімали голівки / на прекрасному мисі Деукато» відразу супроводжується поясненням: «По вигадав той мис. Топоров прочитав, що то левкадські лілеї» (лист до Є. Кононенко від 28.11.1991 р.). Як бачимо, А. Онишко починає складати семантичні узори вже в підряднику.

Цікавим є підхід митця до виокремлення тих рис оригіналу, які дозволяють йому в перекладі **стилізуватися** під певного

автора. Він не тільки дотримується поради Г. Кочура «розпочинати з підготовчого етапу – читання критичних статей про книгу й пошуків відомостей про автора» [25, с. 97], а й аналізує найменші деталі, стилістичні прийоми та засоби. Наприклад, назва «Замок привидів», використана А. Онишком у першому з чотирьох чернеткових варіантів перекладу вірша Е. По «The Haunted Palace», була відразу ним підкреслена як помилка й замінена на «Примарний замок» – назву, яка точніше відтворює синтаксис (означення + іменник) та двопланову семантику оригінального заголовка (чи то «замок-примара», чи то «замок із примарами»), а тому більше відповідає стилю автора оригіналу. Особливо А. Онишко звертав увагу на відтінки значень слів, їхню сполучуваність, синтаксичну будову оригіналу, слідом за своїм учителем знаходив приклади словесної стриманості та надлишковості автора, відтворення яких «завжди повинне бути законом для перекладача» [11, с. 18], а також особливості стилю автора у творенні **образності**. Подібно до того, як В. Брюсов відзначав, що Метерлінк побудував свої «Пісні» на ритмі образів і слів, і що розмір у нього спирається не на кількість складів, а «на рівновагу образів у віршах і на паралелізм слів; рима не на звуковому збігові двох слів, а на їх логічному співвідношенні», а «вільним перекладом цих «Пісень» треба визнати <...> той, який руйнує особливості їх ладу» [2, с. 6], А. Онишко зауважував на берегах книжки поезій А. Слуцького, що найголовніше – підхопити навіювальність його віршів, погляд крізь «сльотаве вікно», звідси – ламаний малюнок рим, їхня «не точність, а відлунність». Зазначимо: **збереження звукопису та максимальне наближення до системи римування оригіналу** – принцип перекладу А. Онишка, що пояснює підвищену увагу митця до ейфонії оригіналу, до того, як, за висловом Ю. Тувіма, «вірш <...> лине музично <...>, грає забарвленням слів і прихованими в них звуками, керується логікою своєї мелодії й невловними, а все ж таки, якщо провести аналіз, математично точними законами» [8, с. 144].

Наступний крок опрацювання оригіналу – визначення його **жанрової належності** безпосередньо на основі тексту, у т. ч. на основі його формальної організації. Як зауважив В. Коптілов, «переклад, у якому знехтувано художню форму оригіналу, перестає бути перекладом. Він стає переказом, переспівом, чим завгодно, тільки не повноцінним художнім перекладом» [9, с. 146]. Інколи дослідження оригіналу А. Онишком призводить до того, що він відносить переклад до жанру, який відрізняється від визначеного автором, як це сталося зі зміною назви вірша Е. По з «Sonnet – Silence» на «Тиша» [див. також: 13, 16], адже вірш не відповідав ознакам формальної побудови сонета. Для А. Онишка зовнішня форма першотвору – визначальний фактор для віднесення його до певного жанру, а отже – інтерпретації в межах жанрової специфіки.

Підсумовуючи, зауважимо, що обидва рівня роботи з оригіналом – дотекстовий і текстовий – у творчій настанові А. Онишка підпорядковуються прагматичній скерованості на зрозумілість перекладу сучасним читачем.

Отже, творча манера А. Онишка-перекладача реалізовується насамперед його методикою роботи з оригіналом у праці над власними перекладами та редагуванні перекладів сучасників. Оригінал починався з дослідження тексту і його автора в найширшому культурологічному контексті. Особливостями методики дослідження А. Онишком «текстового довкілля» є: 1) проведення ним постійних паралелей між літературними, культурними й історичними контекстами оригіналу та інших

творів у межах доби та жанру; 2) вивчення особистості автора через її відбиття в тексті оригіналу; 3) дослідження стилістики оригіналу з метою розуміння творчих уподобань автора з огляду на сучасність, із «прицілом» на читацьке сприйняття. Принцип зрозумілості та доступності сприйняття перекладів читачами є провідним у творчості А. Онишка й у його критиці перекладу.

До того ж, поезії, перекладені А. Онишком, як правило, вирізняються високим ступенем опору матеріалу, нерозривним поєднанням змістовного, лексичного, звукового рівнів, коротко кажучи – високою технікою віршування. Вимоги А. Онишка до гідного відтворення техніки віршування виходять на перший план у мовно-художньому творчому синтезі власних та редагованих перекладів. Це використання питомої лексики в чітких синтаксичних конструкціях і увага до формальної організації оригіналу, фонетичного рівня, змісту оригіналу, образної системи, реалізованої в розмаїтті тропів.

Література:

1. Борисенко К. Кризь призму латини: Знакова медієвістична студія побачила світ в українському перекладі / К. Борисенко // ЛітАкцент. – 30.07.2008 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.litakcent.com/index.php?id=680>.
2. Брюсов В. Фиалки в тигеле / В. Брюсов. – М. : Худ. лит., 1975. – . – (Собр. соч. : в 7 т. / В. Брюсов ; Т. 6) – С. 103–109.
3. Домановський А. Три видання або особливості наукового перекладу (проблема творення наукової термінології укр. візантистики) / [Острогорський І. Історія Візантії. / перекл. з нім. А. Онишка. – Львів : Літопис, 2002. – 588 с.] // Схід-Захід : Історико-культуролог. зб. – Вип. VI. – Харків–Київ : Критика, 2004. – С. 171–199.
4. Зеров М. У справі віршованого перекладу / М. Зеров // Нове українське письменство. – Мюнхен : Инст. літ., 1960. – С. 277–306.
5. Івасюк О. Голістична концепція віршового перекладу в контексті перекладацького методу Г.П. Кочура / О. Івасюк // Григорій Кочур і український переклад. – К. – Ірпінь : Перун, 2004. – С. 101–107.
6. Клен Ю. Слово живе і мертве / Ю. Клен // Вісник. Місячник літератури, мистецтва, науки й громадського життя. – 1936. – Кн. 12. – С. 902–909.
7. Коломієць Л. Концептуально-методологічні засади сучасного українського поетичного перекладу : [монографія] / Л. Коломієць. – К. : КУ, 2004. – 522 с.
8. Коптілов В. Актуальні питання українського художнього перекладу / В. Коптілов. – К. : Вид-во Київського університету, 1971. – 181с.
9. Коптілов В. Переклад чи переспів? / В. Коптілов // Всесвіт. – 1972. – № 5. – С. 145–150.
10. Кочур Г. Дебют перекладача: Про твори Г. Гайне та Е. По в перекладах А. Онишка / Г. Кочур // Жовтень. – 1972. – № 3. – С. 17.
11. Кочур Г. Школа перекладачів: Про українські переклади вірша «Die armen Worte...» Р.М. Рільке / Г. Кочур // Ранок. – 1967. – № 1. – С. 18–19.
12. Курціус Е. Європейська література та латинське середньовіччя / Е. Курціус / [пер. з нім. А. Онишка]. – Львів : Літопис, 2007. – 752 с.
13. Мазур О. Анатолій Онишко – перекладач лірики Едгара По / О. Мазур // Філологічні студії. – Луцьк : ВОД, 2007. – № 1–2 (39–40). – С. 89–93.
14. Мазур О. Багатоаспектність перекладацької діяльності Анатолія Онишка: розмаїття мов, жанрів, стилів / О. Мазур // Науковий вісник ХДУ. – Серія «Лінгвістика». – Вип. VIII. – Херсон : ХДУ, 2008. – С. 231–237.
15. Мазур О. Бачити ціле в деталях... (редагування А. Онишком перекладу М. Тупайла поеми Е. По «Тамерлан») / О. Мазур // Українське мовознавство. – Вип. 40/1. – КНУ ім. Тараса Шевченка, 2010. – С. 355–358.
16. Мазур О. Взаємодія поетик автора й перекладача: Е. По – А. Онишко / О. Мазур // Новітня філологія. – № 11(31). – Миколаїв : ЧДУ ім. П. Могили, 2009. – С. 244–254.

17. Мазур О. Критика художнього перекладу в епістолярії Анатолія Онишка (листування з Петром Тарашуком) / О. Мазур // Наукові записки. – Вип. 81 (4). — Кіровоград : КДПУ ім. В. Винниченка, 2009. – С. 289–293.
18. Мазур О. Мовний світ перекладів Анатолія Онишка / О. Мазур // Мовні і концептуальні картини світу. – Вип. 30. – КНУ ім. Т. Шевченка, 2010. – С. 169–173.
19. Мазур О. Переклади Анатолія Онишка в контексті оригінальної творчості: громадянсько-політична лірика / О. Мазур // Науковий вісник ХДУ. – Серія «Лінгвістика»: Зб. наук. праць. – Херсон : ХДУ, 2013. – Вип. 20. – С. 258–263.
20. Мазур О. Переклади філософської та інтимної лірики Анатолія Онишка в контексті оригінальної творчості: теми, мотиви, образи / О. Мазур // Південний архів. Філологічні науки. – Херсон : ХДУ, 2013. – Вип. LVII. – С. 158–162.
21. Мазур О. Творче кредо перекладача Анатолія Онишка (з епістолярної спадщини) / О. Мазур // Мовні і концептуальні картини світу. – Вип. 26. – Ч. 2. – К. : КНУ ім. Т. Шевченка, 2009. – С. 290–297.
22. Онишко А. [Інтерв'ю з перекладачем і поетом А.В. Онишком] / А. Онишко ; розмову вела Н. Ковальова. // Всесвіт. – 2008. – № 3–4. – С. 207–212.
23. Онишко А. Післямова перекладача / А. Онишко // Всесвіт. – 2003. – № 3–4. – С. 113–116.
24. Онишко А. Розбіжні паралелі (З приводу «Пісні про Нібелунгів») / А. Онишко // Всесвіт. – 1996. – № 12. – С. 168–169.
25. Пехник Г. Григорій Кочур: натхнення чи праця? / Г. Пехник // Григорій Кочур у контексті укр. культ. II пол. XX віку. – Львів : ЛНУ, – 2007. – С. 102–109.
26. По Е. Ельдорадо: Поетичні твори / Е. По / [упоряд. А. Онишко ; англ. мовою з паралельн. укр. пер.]. – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2004. – 304 с. – (Серія «Шедеври світової поезії»).
27. По Э. Собрание сочинений / Э. По / [пер. с англ. ; сост. С. Бэлза]. – М. : Пресса, 1993–1996. – 383 с.
28. Рихло О. Відтворення мовностилістичних особливостей творів Е.А. По в українських перекладах : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.16. / О. Рихло. – К., 2002. – 303 с.
29. Сенчишин Я. Георг Острогорський. Історія Візантії / Я. Сенчишин // Молода Галичина. – 2002. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.litopys.lviv.ua/katalog/istorija_1.html#annotation.
30. Содомора А. Багатоголосе відлуння тиші / А. Содомора // Григорій Кочур у контексті укр. культ. II пол. XX віку. – Львів : ЛНУ ім. І. Франка, – 2007. – С. 34–57.
31. Содомора А. Вічна самотність Лермонтового «Паруса» / А. Содомора // Содомора А. Студії одного вірша. – Львів : Літопис, 2006. – С. 213–237.
32. Стріха М. Подорож в історію Візантії / М. Стріха // In Focus. Інформ. вісник МВФ. – 2007. – С. 20 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.irf.kiev.ua/old-site/ukr/news/bulletin/b2002-13/b2002-13.pdf>.
33. Стріха М. Штрихи до портрету перекладача (пам'яті Анатолія Онишка) / М. Стріха // Всесвіт. – 2007. – № 5–6. – С. 181–185.
34. Тебешевська О. Слово про майстра : [передмова] / О. Тебешевська // Онишко А. Замкнуте коло. – [вид. 2, доп.]. – Коломия : Вік, 2007. – С. 3–7.
35. Тебешевська О. Цигани: від праісторії до сьогодення / О. Тебешевська // Дзвони Підгір'я. – 2003. – 16 лип. – С. 3.

Мазур Е. В. Работа над оригиналом поэтического текста (секреты творческой мастерской переводчика А. В. Онишко)

Аннотация. Рассмотрена методика работы переводчика-практика А. В. Онишко с поэтическими текстами. Выделены принципы работы с оригиналом на допереводном этапе и непосредственно при переводе текста.

Ключевые слова: перевод, художественный перевод, поэзия, оригинал, переводческий метод, творческое кредо.

Mazur O. Evaluation of poetic text originals (secrets of translator A. V. Onyshko's creative workshop)

Summary. The paper concerns practical translator A. V. Onyshko's poetic texts evaluation methodology. The original evaluation principles on both pre-translation and the translation stages are identified.

Key words: translation, belles-letters translation, poetry, original, translation method, creative credo.